

**REACTIE OP HET CONCEPT VOORSTEL WET TRANSPARANT
TOEZICHT FINANCIËLE MARKTEN**

Datum:
19 juli 2016

De Stichting Waakzaamheid Financieel Toezicht ("Stichting Wft") maakt graag gebruik van de gelegenheid om te reageren op het ter consultatie voorgelegde concept voorstel Wet transparant toezicht financiële markten.

De Stichting Wft heeft onder meer ten doel een bijdrage te leveren aan de kwaliteit van financiële toezichtswetgeving, waaronder de Wet op het financieel toezicht ("Wft") en de uitvoering daarvan door De Stichting Autoriteit Financiële Markten ("AFM") en De Nederlandsche Bank N.V. ("DNB"). Vanuit dit perspectief baart het voorliggende concept wetsvoorstel de Stichting Wft zorgen, die hieronder worden toegelicht. Ter inleiding dient het volgende.

1. Inleidende opmerkingen

DNB en de AFM zijn in meerdere opzichten bijzondere en machtige toezichthouders. Mede op hun eigen instigatie zijn zij in de afgelopen jaren over steeds meer verstrekkende bevoegdheden komen te beschikken. Zo beschikken DNB en de AFM over de voor bestuursorganen bepaald niet vanzelfsprekende bevoegdheid om, ook nog eens steeds hoger wordende, boetes op te leggen. In onderhavig kader is met name van belang dat DNB en de AFM tevens de bevoegdheid hebben om, door middel van ongeanonimiseerde publicaties, het publiek en de markt te waarschuwen.

Zo zijn ze op grond van het huidige artikel 1:94 Wft reeds bevoegd om bij overtreding van bepaalde normen te waarschuwen of een verklaring uit te geven. Zoals ook tot uitdrukking is gebracht in de memorie van toelichting ("MvT") bij het voorliggende wetsvoorstel, beperkt deze bevoegdheid zich tot de zwaarste overtredingen van de Wft. Dat is niet zonder reden omdat de bestuursrechtelijke rechtsbescherming in dezen beperkt is en in sommige gevallen - namelijk bij de zogenoemde openbare spoedwaarschuwing¹ - de facto zelfs afwezig.

¹ Zie het huidige artikel 1:96, derde lid Wft (straks: artikel 1:99, derde lid Wft). Zie tevens Rb Rotterdam 3 juli 2014, ECLI:NL:RBROT:2014:5232.

De AFM en DNB hebben voorts de bevoegdheid gekregen om (hoge) boetes vroegtijdig openbaar te maken, derhalve voordat een bodemrechter heeft geoordeeld over de rechtmatigheid van de boete. Dat is een buitengewoon verstrekkende bevoegdheid die gelet ook op de onschuldpresumptie evenmin vanzelf spreekt. Deze bevoegdheid is hen, zoals DNB en de AFM zelf graag mogen benadrukken, niet toegekend om de boeteling (extra) te straffen, maar uitsluitend om het publiek te waarschuwen.

1.1. *Beperkte rechtsbescherming en aansprakelijkheidsbeperking toezichthouders*

Het leidt geen twijfel dat deze aan de toezichthouders toekomende publicatie- en waarschuwingsbevoegdheden een nuttige functie kunnen vervullen. Er is echter ook kritiek. Die kritiek hangt samen met de beperkte rechtsbescherming in dezen en de vele (praktische, maar ook fundamentele) vragen die de desbetreffende wettelijke regelingen tot op de dag van vandaag oproepen bij marktpartijen, advocaten én rechters. Dit volgt uit de vele (kritische annotaties bij) rechterlijke uitspraken die in de afgelopen jaren zijn gedaan door (voorzieningenrechters van) de Rechtbank Rotterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven ("CBb") en diverse publicaties in de rechtsliteratuur².

Van niet te onderschatten betekenis is voorts dat zowel de AFM als DNB op grond van artikel 1:25d Wft een aansprakelijkheidsbeperking genieten. Juist waar het de aan de toezichthouders toekomende publicatie- en waarschuwingsbevoegdheden betreft doet (de keerzijde van) deze beperking zich gevoelen. Het behoeft immers geen toelichting dat publicaties door de toezichthouders tot grote schade kunnen leiden bij marktpartijen, zeker in de financiële sector. Die schade zullen zij vanwege de aansprakelijkheidsbeperking niet of alleen nog maar in uitzonderlijke gevallen op de toezichthouders kunnen verhalen, zelfs indien de bestuursrechter later in een beroepsprocedure vaststelt dat de publicatie onrechtmatig was.

De aansprakelijkheidsbeperking draagt aldus bij aan het beperkte niveau van rechtsbescherming waar het de inzet van waarschuwingsbevoegdheden door DNB en de AFM betreft. In feite maakt deze beperking dat bestuursrechtelijke beroepsprocedures hun betekenis verliezen. Publicaties

² Zie bijvoorbeeld C.M. Grundmann-Van de Krol en J.B.S. Hijink, "Koersen door de Wet op het financieel toezicht", vierde druk, p. 759 e.v. en de daarin genoemde overige literatuur. Zie voorts F.C.M.A. Michiels, "Aansprakelijkheid bij naming & shaming", *O&A* 2008, 74, F.C.M.A. Michiels, "Naming and shaming in het markttoezicht", *NTB* 2007, 16, G.P. Roth en M.R. Hosemann, "De vroegtijdige publicatie van boetes door de AFM en DNB", *TvCo* 2015, nr. 5, G.P. Roth, "De publicatie van boetes door de AFM en DNB De stand van zaken na 2,5 jaar krakkemikkige wetgeving", *Ondernemingsrecht* 2009, 144, E.J.H. Vis-Osendarp, "Reactie op Geheimhouding en publicatie in de Wet op het financieel toezicht: een nieuwe balans?", *FR* 2006/12

kunnen er immers niet meer mee worden voorkomen en ze bieden dus ook geen mogelijkheid meer om de schade te verhalen op de AFM en DNB.

Partijen die het raakt³ kunnen doorgaans⁴ wel proberen om de dreigende publicatie door DNB of de AFM te verhinderen door middel van een voorlopige voorzieningenprocedure⁵. De facto is dat de enige rechtsbescherming in dezen. Daarbij moet worden bedacht dat een dergelijke procedure - met een alleensprekende rechter - belangrijke beperkingen kent ten opzichte van een reguliere bodemprocedure. Bovendien is een belangrijk gemis dat tegen uitspraken van de bestuursrechtelijke voorzieningenrechter geen hoger beroep open staat.

1.2. DNB en de AFM zijn uitgezonderd van de Wob

In dit verband zij er ten slotte aan herinnerd dat zowel de AFM als DNB zijn uitgezonderd van de Wet openbaarheid van bestuur ("Wob") voor zover de verzochte informatie betrekking heeft op het uit te oefenen toezicht door DNB of de AFM. Uit de diverse reacties van DNB en de AFM op een aantal recente door de Stichting Wft gedane Wob-verzoeken blijkt bovendien dat deze uitzondering door de toezichthouders steeds extensiever wordt geïnterpreteerd. Feitelijk komt het er op neer dat DNB en de AFM niet of nauwelijks enige informatie verstrekken op grond van de Wob, zelfs niet indien het meer algemene of beleidsmatige kwesties betreft en er geen toezichtsinformatie in het spel is.

De transparantie van het financiële toezicht kent dus tegengestelde ontwikkelingen. Enerzijds kunnen de toezichthouders steeds makkelijker én zonder aansprakelijkheidsrisico's naar buiten treden met hun bevindingen over onder toezicht staande financiële instellingen en andere marktpartijen. Anderzijds blijft het toezicht door de toezichthouders een gesloten bastion, althans bepalen de toezichthouders zelf wat ze daarover naar buiten brengen.

2. Algemene kanttekeningen bij het voorliggende wetsvoorstel

2.1. Doel en aanleiding van het wetsvoorstel

In de concept MvT is vermeld dat het wetsvoorstel beoogt meer transparantie mogelijk te maken ten aanzien van de werking van de financiële markten en het toezicht van de AFM en DNB. De voorgestelde transparantie van de toezichthouders zou de effectiviteit van het toezicht vergroten en bijdragen aan het vertrouwen in de financiële sector en de toezichthouder. Voorts valt te lezen

³ Of beter: belanghebbenden in de zin van artikel 1:2 Awb.

⁴ Maar dus niet altijd, zoals in het geval van de openbare spoedwaarschuwing ex artikel 1:96, derde lid 3 Wft (straks: artikel 1:99, derde lid).

⁵ Zie ook artikel 1:101Wft

dat de aanleiding voor de voorgestelde wijzigingen is gelegen in *“een breed levende behoefte aan meer transparantie in de prestaties van marktpartijen en in de werkzaamheden van de toezichthouders”*. Waar een dergelijke breed levende behoefte uit blijkt is echter niet geheel duidelijk. Het lijkt veeleer te gaan om een bij DNB en de AFM levende behoefte om meer dan thans al het geval is op ongeanonimiseerde basis naar buiten te kunnen treden. Dat roept ook vragen op met betrekking tot het draagvlak voor dit wetsvoorstel.

Bovendien is het wetsvoorstel eenzijdig in die zin dat het er alleen in voorziet dat de toezichthouders nog meer dan voorheen bevindingen over (onder toezicht staande) marktpartijen kunnen publiceren wanneer zij menen dat daar aanleiding toe bestaat. Transparantie van het toezicht kent zoals gezegd echter ook een andere zijde: inzicht in de manier waarop door de AFM en DNB toezicht wordt gehouden. Dat blijft met dit wetsvoorstel echter nog steeds een gesloten bastion.

Daar waar wordt gestreefd naar transparantie van toezicht dienen naar de mening van de Stichting Wft niet alleen extra bevoegdheden te worden toegekend aan de toezichthouders zodat zij beter en gemakkelijker kunnen publiceren over marktpartijen, maar zou ook bezien dienen te worden hoe “de markt” meer inzicht kan krijgen in de wijze waarop DNB en de AFM hun toezichtstaken uitoefenen. Ook dat draagt immers bij aan het vertrouwen in het toezicht en de toezichthouders. Mede om die reden geeft de Stichting Wft graag in overweging om de bestaande uitzonderingspositie van DNB en de AFM onder de Wob te schrappen, althans te herzien.

2.2. *Aandacht voor rechtsbescherming schiet tekort/besluitkarakter*

Het is een gemiste kans dat het wetsvoorstel niet is aangegrepen om in meer algemene zin verbetering aan te brengen in de van toepassing zijnde spelregels en het niveau van rechtsbescherming waar het de waarschuwingsbevoegdheden van DNB en de AFM betreft. Uit niets blijkt dat ook maar acht is geslagen op de te dezen aanzien al jarenlang bestaande fundamentele kritiek. Kennelijk is evenmin acht geslagen op de vele - elkaar soms ook tegensprekende - uitspraken van de Rechtbank Rotterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven die er blijk van geven dat ook deze colleges nog steeds worstelen met (i) het ontbreken van adequate proces- en procedureregels in de Wft en (ii) de interpretatie van de spaarzame wel in de Wft opgenomen proces- en procedureregels.

Het komt er op neer dat met het wetsvoorstel alleen is gepoogd om, op welhaast klinische wijze, opvolging te geven aan de door DNB en de AFM geuite wens⁶ om de aan hen toekomende waarschuwings- en publicatiebevoegdheden nog weer verder te verruimen. Zelfs in dat beperkte kader is nauwelijks aandacht voor het niveau van rechtsbescherming. Ook om die reden is sprake van een eenzijdig en onevenwichtig wetsvoorstel. Daarbij is extra zorgelijk dat kennelijk niet eens is overwogen om te dezer zake een uitzondering toe te laten op de aansprakelijkheidsbeperking van DNB en de AFM. Dat kan leiden tot onaanvaardbare situaties, waarin de AFM en DNB vrij spel hebben en justitiabelen in feite volledig zijn overgeleverd aan de inzichten van deze toezichthouders, zonder dat sprake is van ook maar enige tegenkracht. De Stichting Wft geeft daarom graag in overweging om alsnog aandacht te besteden aan het niveau van rechtsbescherming en genoemde aansprakelijkheidsbeperking.

Zou het om (politieke) redenen niet haalbaar zijn om voor dit soort gevallen een uitzondering toe te laten op de aansprakelijkheidsbeperking, dan dient ten minste worden overwogen om (spoed) appel open te stellen tegen uitspraken van voorzieningenrechters die betrekking hebben op het voorkomen van publicaties door DNB of de AFM. Dat is van belang omdat, zoals gezegd, vanwege de aansprakelijkheidsbeperking in publicatiekwesities doorgaans geen betekenis meer toekomt aan bodemprocedures. Bovendien: dat partijen die publicaties door DNB of de AFM willen voorkomen zich tegenwoordig dienen te wenden tot de bestuursrechter is het uitsluitende gevolg van de fictie dat sprake zou zijn van een besluit. Zonder die fictie zou een beroep moeten worden gedaan op de civiele rechter. In het civiele recht geldt wel als hoofdregel dat (spoed) appel open staat tegen uitspraken van de voorzieningenrechter⁷.

In verlengde van vorengaande ligt dat het aanbeveling verdient om explicieter dan nu het geval is tot uitdrukking te brengen in welke gevallen sprake zal zijn van een besluit ex artikel 1:3 Awb, zulks ook ter voorkoming van onduidelijkheid over de eventueel bevoegde rechter, zoals die onduidelijkheid er aanvankelijk ook was bij de toepassing van de in artikel 1:97 verankerde bevoegdheid tot vroegtijdige openbaarmaking van boetes. Bovendien wordt aldus voorkomen dat onduidelijkheid bestaat over de geldende voorbereidingsvoorschriften, zoals bijvoorbeeld de hoorplicht ex artikel 4:8 Awb. Overigens begrijpt de Stichting Wft het mede gelet op de voorgestelde aanpassing van artikel 1:99 Wft (onderdeel D) aldus dat bij toepassing van de (voorgestelde) artikelen 1:94, 1:96 wel sprake is van een besluit, maar bij de toepassing van artikel 1:96a niet.

⁶ Zie met name de wetgevingsbrieven van DNB d.d. 4 juli 2014 en 25 juni 2015, en de AFM d.d. 23 juni 2015 alsmede M.J. Blotwijk, "Transparantie is het effectiefste toezichtsinstrument", *FR* 2015, nr. 6.

2.3. *De nieuwe bevoegdheden zijn nauwelijks aan criteria of voorwaarden gebonden*

De gebrekkige aandacht die is besteed aan de rechtsbescherming klemt te meer nu de uitoefening door DNB en de AFM van de voorgestelde nieuwe bevoegdheden maar in beperkte mate aan nadere criteria of voorwaarden zijn gebonden. Aan DNB en de AFM wordt een grote mate van vrijheid gelaten bij de inzet van de nieuwe bevoegdheden. Zie in dit verband tevens de kanttekeningen die hierna nog worden geplaatst bij de afzonderlijke voorgestelde nieuwe bevoegdheden.

2.4. *Publicaties in strijd met het doel van het toezicht*

Het valt op dat met betrekking tot geen van de voorgestelde nieuwe publicatiebevoegdheden is gestipuleerd dat publicatie achterwege blijft indien zulks strijd zou opleveren met de in artikel 1:24 en 1:25 Wft verankerde toezichtsdoelen. In de wettekst is evenmin bepaald dat publicatie achterwege blijft indien dit de belangen van partijen op onevenredige wijze schaadt, zoals dat bijvoorbeeld wel is gebeurd met betrekking tot de publicaties van boetes⁸. Dat het hier steeds “kan-bepalingen” betreft en dat in de MvT met betrekking tot (uitsluitend) het voorgestelde artikel 1:96 Wft is vermeld dat hier vanzelfsprekend wel de gebruikelijke normen voor de uitoefening van bestuursbevoegdheden, zoals artikel 3:4 Awb, gelden, biedt onvoldoende waarborgen.

3. Enkele kanttekeningen bij de afzonderlijke voorgestelde nieuwe bevoegdheden

3.1. *De voorgestelde aanpassing van artikel 1:94 Wft*

Met betrekking tot de voorgestelde uitbreiding van de waarschuwingsbevoegdheid ex artikel 1:94 Wft geldt weliswaar de voorwaarde dat sprake moet zijn van wetsovertreding, maar of in dat soort gevallen al dan niet wordt overgegaan tot een openbare waarschuwing lijkt vervolgens ter discretie van de toezichthouder⁹. Zo is op grond van de voorgestelde tekst van de wet bijvoorbeeld niet vereist dat sprake is van een ernstige/verwijtbare overtreding of van een overtreding die nadelige gevolgen heeft of kan hebben voor derden. Ook daar wordt de deur derhalve wel erg ver open gezet. Bovendien bevordert dit het risico dat toezichthouders de waarschuwingsbevoegdheid zullen inzetten als pressiemiddel om onder toezicht staande instellingen in het door de toezichthouder gewenste gareel te krijgen zonder dat daar een wettelijke basis voor bestaat.

⁸ Zie het huidige artikel 1:97 lid 4 Wft.

⁹ Waarbij uiteraard wel steeds geldt dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht dienen te worden genomen.

Daarbij moet worden bedacht dat de waarschuwingsbevoegdheid op grond van de huidige regeling met name kan worden ingezet en ook wordt ingezet tegen zogenoemde illegale instellingen en praktijken. Dat houdt verband met het gegeven dat thans alleen kan worden gewaarschuwd indien sprake is van overtreding van een (centrale) verbodsnorm, zoals het aanbieden van vergunningplichtige activiteiten of het aanbieden van effecten zonder goedgekeurd prospectus¹⁰. Het wetsvoorstel beoogt echter nadrukkelijk om dit uit te breiden naar andersoortige overtredingen, waaronder die van zorgplichten en informatieplichten¹¹. Dat betekent dat het voortaan ook althans gemakkelijker mogelijk wordt om te waarschuwen tegen onder toezicht staande instellingen.

Aldus wordt de waarschuwingsbevoegdheid niet alleen sterk uitgebreid maar krijgt ze ook een ander karakter. De Stichting Wft is van mening dat het juist met het oog daarop van groot belang is dat (i) in de wet zelf alsnog wordt geëxpliciteerd onder welke omstandigheden DNB en de AFM mogen overgaan tot inzet van de waarschuwingsbevoegdheid en (ii) een uitzondering wordt toegelaten op aansprakelijkheidsbeperking van DNB en de AFM.

3.2. *Het voorgestelde artikel 1:96 Wft*

De Stichting Wft begrijpt dat met het voorgestelde artikel 1:96 Wft wordt beoogd om voortaan ook de namen van de desbetreffende instellingen te kunnen noemen bij publicaties naar aanleiding van thema-onderzoeken e.d. Het valt echter op dat deze kwintessens niet naar voren komt uit de voorgestelde wettekst, waarin met name wordt benadrukt dat de toezichthouder in voorkomend geval “vergelijkbare informatie” kan publiceren. Daarbij kan men zich bovendien afvragen of niet voor alle informatie geldt dat die vergelijkbaar is. Wellicht wordt bedoeld: “gelijksoortige informatie”.

Wezenlijker is het volgende. Voorgesteld wordt dat de toezichthouder mag overgaan tot (ongeanonimiseerde) publicatie indien sprake is van vergelijkbare informatie over de beoordeling van de prestaties van financiële ondernemingen “voor zover deze relevant zijn voor de risico’s voor of de mate van naleving van deze wet of een verordening als bedoeld in artikel 1:24 of 1:25”. Naar de mening van de Stichting Wft zou als grondslag echter ten minste moeten gelden dat één of meer instellingen zich schuldig maken aan wetsovertreding dan wel dat het aanmerkelijke risico daarop aanwezig is.

¹⁰ Daarnaast kan nog worden gewaarschuwd bij overtreding van enkele specifieke normen, zoals bijvoorbeeld artikel 1:58, tweede en derde lid, 1:58a, tweede lid, 1:58b, tweede lid, 1:58c, derde lid, 1:59, tweede lid en artikel 1:67, eerste lid, Wft.

¹¹ Zie p. 3 MvT.

Voorts valt op dat in de voorgestelde opzet in het midden wordt gelaten hoe en in welke vorm de toezichthouders de desbetreffende “vergelijkbare informatie” mogen publiceren. Gelet op de ervaringen die te dezen aanzien zijn opgedaan bij de vroegtijdige publicatie van boetes ex artikel 1:97 Wft verdient het sterke aanbeveling hierover wel vooraf (wettelijke) duidelijkheid te bieden. Daarbij zij aangetekend dat het bij de publicatie ex artikel 1:97 in ieder geval wel steeds duidelijk was dat (ook) het integrale boetebesluit moest worden gepubliceerd door de toezichthouder. Aldus kon “de markt” ook kennis nemen van de standpunten die door de boeteling werden betrokken. In de nu voorgestelde opzet van artikel 1:96 Wft lijkt het er op dat het niet de bedoeling is dat ook het (onderliggende) besluit van de toezichthouder wordt gepubliceerd. Dat noopt er naar de mening van de Stichting Wft toe dat op andere wijze wordt geborgd dat ook “de andere kant van de zaak” in voldoende mate wordt belicht.

Ten slotte kan men zich afvragen of onderhavige bevoegdheid niet zal leiden tot een verdere formalisering van de relatie tussen toezichthouders en onder toezicht staande instellingen, met name waar het de inzet van onderzoeksbevoegdheden betreft. Thans is het zo dat veel instellingen bereid zijn om informatie aan de toezichthouder te verstrekken zonder dat daartoe een wettelijke grondslag of verplichting bestaat, met name ook in het kader van thema-onderzoeken e.d. Indien instellingen er voortaan rekening mee hebben te houden dat dit er toe kan leiden dat zij met naam en toenaam worden genoemd in publicaties van de toezichthouders, valt niet uit te sluiten dat deze bereidwilligheid zal afnemen, althans dat alleen informatie zal worden aangeleverd indien die (bevoegdlijk) formeel wordt gevorderd. Dit aspect lijkt onderbelicht te zijn gebleven in het thans voorliggende wetsvoorstel. Daarbij zij nog aangetekend dat DNB zich vrij recent juist heeft uitgesproken tegen verdere formalisering¹².

3.3. *Het voorgestelde artikel 1:96a Wft*

Met betrekking tot de voorgestelde correctiebevoegdheid ex artikel 1:96a Wft doet zich in optima forma gevoelen dat daar nauwelijks nadere criteria of voorwaarden aan zijn verbonden. Aan DNB en de AFM wordt de bevoegdheid verleend om “aanvullende of corrigerende mededelingen te doen” indien “een persoon zijn betrokkenheid bij een aangelegenheid van het toezicht kenbaar maakt”. Die formulering is behalve tamelijk vaag ook zodanig ruim dat de deur wagenwijd open komt te staan. Zo wordt geen enkele eis gesteld aan de berichtgeving waarop DNB en de AFM mogen reageren. Het is zelfs geen voorwaarde dat deze berichtgeving onjuist, onvolledig of misleidend is. Voldoende is dat “een persoon” zijn betrokkenheid kenbaar maakt bij “een aangelegenheid van toezicht”. Evenmin worden eisen of beperkingen gesteld aan de aanvullende of corrigerende mededelingen die AFM en DNB dan mag doen of de vorm waarin dat gebeurt.

¹² Zie de uitspraken van de heer J. Sijbrand in het Financieele Dagblad van 19 mei 2016.

Vorengaande klemt te meer nu het wetsvoorstel er in voorziet¹³ dat ten aanzien van de toepassing van deze bevoegdheid geen wachttijd zal gelden en zelfs geen voorlopige voorziening kan worden gevraagd, althans dat zulks de bevoegdheid om tot publicatie over te gaan niet van rechtswege schorst. Dat betekent dat te dezer zake nauwelijks nog sprake zal zijn van enige rechtsbescherming. Zoals gezegd, begrijpt de Stichting Wft het daarbij zo dat in dit geval zelfs geen sprake zou zijn van een besluit ex artikel 1:3 Awb, zodat DNB en de AFM de aanvullende en corrigerende mededelingen ook niet tevoren op grond van artikel 4:8 Awb kenbaar hoeven te maken aan betrokkenen en een beroep op de bestuursrechter is uitgesloten. Bovendien kan, zoals al opgemerkt, later waarschijnlijk ook geen schadevergoeding worden gevraagd indien zou blijken dat de corrigerende of aanvullende maatregelen onrechtmatig waren, zelfs niet in civilibus. De Stichting Wft acht dit uit oogpunt van rechtsbescherming onacceptabel.

Afrondende opmerkingen

Het voorliggende wetsvoorstel voorziet in de toekenning van vergaande bevoegdheden aan DNB en de AFM. Bevoegdheden die forse financiële en reputationele schade kunnen toebrengen aan (onder toezicht staande) financiële instellingen. Dat noopt tot goed doordachte regelgeving met heldere en eenduidig geformuleerde bepalingen, waarbij voldoende aandacht is besteed aan rechtsbescherming en procedurele regels. In al die opzichten laat het wetsvoorstel echter te wensen over. Het wetsvoorstel verdient fundamentele heroverweging én een betere uitwerking.

Tot nadere toelichting is de Stichting Wft steeds gaarne bereid.

Hoogachtend,

G.P. Roth

Voorzitter

M.R. Hoesemann

Secretaris

¹³ Zie artikel I, onderdeel D.